Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

5. september 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro – forordning (EU) nr. 260/2012 – det fælles eurobetalingsområde (SEPA) – betaling ved direkte debitering – artikel 9, stk. 2 – adgang til betalinger – bopælskrav«

I sag C-28/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 20. december 2017, indgået til Domstolen den 17. januar 2018, i sagen

Verein für Konsumenteninformation

mod

Deutsche Bahn AG,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan (refererende dommer), og dommerne C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič og I. Jarukaitis,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. januar 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Verein für Konsumenteninformation ved Rechtsanwalt S. Langer,

– Deutsche Bahn AG ved Rechtsanwälte C. Pöchhacker og L. Riede,

– Europa-Kommissionen ved H. Tserepa-Lacombe og T. Scharf, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. maj 2019,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT 2012, L 94, s. 22).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Verein für Konsumenteninformation (forbrugerbeskyttelsesorganisation, herefter »VKI«) og Deutsche Bahn AG vedrørende den manglende mulighed for rejsende, der ikke har bopæl i Tyskland, for at betale for billetter, der er reserveret på dette selskabs websted, ved direkte debitering i euro foretaget gennem den i Den Europæiske Union dækkende direkte debiteringsordning (herefter »direkte SEPA-debitering«).

Retsforskrifter

3 1., 6., 9., 10. og 32. betragtning til forordning nr. 260/2012 har følgende ordlyd:

»(1) Oprettelsen af et integreret marked for elektroniske betalinger i euro uden sondring mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt. Projektet med det fælles eurobetalingsområde [(Single Euro Payments Area)] (i det følgende benævnt »SEPA«) tager derfor sigte på at udvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende indenlandske betalingstjenester. Med indførelsen af åbne, fælles betalingsstandarder, regler og praksisser og gennem integreret betalingsbehandling burde SEPA give Unionens borgere og virksomheder sikre, brugervenlige og pålidelige betalingstjenester i euro til konkurrencedygtige priser. Dette bør gælde for SEPA-betalinger inden for og på tværs af nationale grænser på de samme grundlæggende betingelser og i overensstemmelse med de samme rettigheder og forpligtelser, uanset placering inden for Unionen. […]

[…]

(6) Kun en hurtig og omfattende omstilling til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debitering vil kunne skabe de fulde fordele ved et integreret marked for betalinger, således at de store omkostninger, der er forbundet med at anvende både »traditionelle« produkter og SEPA-produkter samtidigt, kan fjernes. Der bør derfor indføres regler om gennemførelse af alle kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro i Unionen. […]

[…]

(9) For at kunne gennemføre en kreditoverførsel skal der være adgang til betalingsmodtagerens betalingskonto. For at fremme ibrugtagning af EU-dækkende kreditoverførsels- og direkte debiteringstjenester bør der indføres en pligt til at sikre adgang i hele Unionen. For at forbedre gennemsigtigheden bør denne pligt og den pligt til at sikre adgang, der allerede er indført for direkte debiteringer ved [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT 2009 L 266 s. 11)], endvidere konsolideres i en fælles retsakt. Der bør til alle betalingsmodtageres betalingskonti, hvortil der er adgang for en indenlandsk kreditoverførsel, også være adgang for en EU-dækkende kreditoverførselsordning. Der bør til alle betaleres betalingskonti, der er tilgængelige for en indenlandsk direkte debitering, også være adgang for en EU-dækkende direkte debiteringsordning. Dette bør gælde, uanset om en betalingstjenesteudbyder beslutter at deltage i eller stå uden for en given ordning om kreditoverførsel eller direkte debitering.

(10) Teknisk interoperabilitet er en forudsætning for konkurrence. Med henblik på at oprette et integreret marked for elektroniske betalingssystemer, som anvender euro, er det afgørende, at behandlingen af kreditoverførsler og direkte debiteringer ikke hindres af forretningsregler eller tekniske vanskeligheder, såsom obligatorisk deltagelse i mere end ét system for afvikling af grænseoverskridende betalinger. Kreditoverførsler og direkte debiteringer bør gennemføres via en ordning, hvis grundlæggende regler følges af et antal betalingstjenesteudbydere, som udgør et flertal af betalingstjenesteudbyderne i et flertal af medlemsstaterne, og udgør et flertal af betalingstjenesteudbyderne inden for Unionen, og som er de samme for både grænseoverskridende og rent indenlandske kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner. […]

[…]

(32) For at sikre en bred offentlig opbakning til SEPA er det afgørende, at betalerne er sikret en høj grad af beskyttelse, navnlig for direkte debiteringstransaktioner. Den nuværende og eneste paneuropæiske direkte debiteringsordning for forbrugere, som EPC har udviklet, fastsætter ubetinget ret til refusion, uden at der stilles spørgsmål for autoriserede betalinger, inden for en periode på otte uger fra den dato, hvor pengene blev debiteret, hvorimod denne refusionsret er underlagt flere betingelser i henhold til artikel 62 og 63 i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT 2007, L 319, s. 1)]. I lyset af den nuværende markedssituation og nødvendigheden af at sikre et højt niveau af forbrugerbeskyttelse, bør effekterne af disse bestemmelser vurderes i den rapport, som Kommissionen i overensstemmelse med artikel 87 i direktiv 2007/64/EF senest den 1. november 2012 skal forelægge for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og [Den Europæiske Centralbank], ledsaget, hvis hensigtsmæssigt, af forslag til revision.«

4 Artikel 1 i forordning nr. 260/2012 med overskriften »Genstand og anvendelsesområde« bestemmer følgende i stk. 1:

»Ved denne forordning fastsættes bestemmelser om kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i Unionen.«

5 Denne forordnings artikel 2, som har overskriften »Definitioner«, har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

[…]

2) »direkte debitering«: en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke

3) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto

4) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto, og som er den tiltænkte modtager af midler, der indgår i en betalingstransaktion

5) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner

[…]

21) »mandat«: betalerens samtykke og bemyndigelse til betalingsmodtageren og (direkte eller indirekte via betalingsmodtageren) til betalerens betalingstjenesteudbyder om at tillade betalingsmodtageren at initiere en opkrævning med henblik på at debitere betalerens specificerede betalingskonto og at tillade betalerens betalingstjenesteudbyder at følge disse instrukser

[…]

26) »grænseoverskridende betalingstransaktion«: en betalingstransaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater

27) »indenlandsk betalingstransaktion«: en betalingstransaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i samme medlemsstat

[…]«

6 Nævnte forordnings artikel 3 med overskriften »Sikring af adgang« fastsætter i stk. 2:

»Giver en betalers betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk direkte debitering i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, give adgang for direkte debiteringer, der initieres af en betalingsmodtager via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.«

7 Samme forordnings artikel 9 med overskriften »Adgang til betalinger« bestemmer i stk. 2:

»En betalingsmodtager, som accepterer en kreditoverførsel eller anvender en direkte debitering til opkrævning af midler fra en betaler, der er indehaver af en betalingskonto placeret inden for Unionen, må ikke specificere, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med artikel 3.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 VKI har i henhold til østrigsk ret søgsmålskompetence ved domstolene i sager om forbrugerbeskyttelse.

9 Deutsche Bahn er et jernbaneselskab med hjemsted i Berlin (Tyskland). Selskabet giver sine kunder mulighed for at booke internationale togrejser på sit websted. Til dette formål indgår selskabet aftaler med sidstnævnte på grundlag af dets almindelige befordringsbetingelser.

10 Ifølge et af vilkårene i disse almindelige befordringsbetingelser kan billetter, der reserveres via Deutsche Bahns websted, betales med kreditkort, PayPal, straksoverførsel eller ved direkte SEPA-debitering. Efter denne bestemmelse accepteres sidstnævnte betalingsmetode dog kun under overholdelse af yderligere betingelser, nemlig at betaleren har bopæl i Tyskland, at betaleren giver samtykke til direkte debitering af en konto i en bank eller sparekasse med hjemsted i en stat, der deltager i SEPA, at betaleren giver sin bank eller sparekasse instruks om at opfylde den direkte debitering, og at betaleren registrerer sig på Deutsche Bahns websted. Aktivering af direkte SEPA-debitering kræver endvidere, at betaleren giver samtykke til en kreditvurdering.

11 VKI anlagde sag ved Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien, Østrig) med påstand om, at Deutsche Bahn tilpligtedes at ophøre med at anvende nævnte vilkår i sine aftaler med forbrugere. Til støtte for søgsmålet gjorde VKI gældende, at det i hovedsagen omhandlede vilkår, hvorefter betaleren for at kunne foretage betaling ved direkte SEPA-debitering skal have bopæl i Tyskland, er i strid med artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012, idet en forbrugers betalingskonto på denne ene side som hovedregel er placeret i dennes bopælsmedlemsstat, og idet dette vilkår på den anden side pålægger en endnu tungere byrde, end det ville være for betaleren at åbne en betalingskonto i Tyskland.

12 Deutsche Bahn gjorde for sit vedkommende gældende, at forordning nr. 260/2012, idet den retter sig mod betalingstjenesteudbydere, ikke har til formål at beskytte betalerne, men betalingerne. Denne forordning pålægger ikke betalingsmodtagere at tilbyde direkte SEPA-debitering til alle forbrugere i hele EU. Forbrugerne har i øvrigt alternative betalingsmetoder til køb af billetter via dets websted til rådighed. Under alle omstændigheder er betingelsen om forbrugerens bopæl begrundet. Under en direkte debiteringsordning giver betalingstjenesteudbyderen nemlig ikke, i modsætning til, hvad der er tilfældet for andre betalingsordninger, betalingsmodtageren nogen garanti for betaling.

13 Ved dom af 13. juli 2016 gav Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien) VKI medhold i kravet for så vidt angik forbrugere med bopæl i Østrig efter at have fundet, at det omtvistede vilkår var i strid med artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012.

14 I appelinstansen underkendte Oberlandesgericht Wien (øverste regionale domstol i Wien, Østrig) ved dom af 14. marts 2017 denne dom og tog ikke VKI's påstand til følge med den begrundelse, at selv om artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 sikrer, at betalere og betalingsmodtagere kun skal have én betalingskonto for at kunne foretage indenlandske og grænseoverskridende betalinger ved direkte debitering, forpligter denne forordning ikke betalingsmodtagerne til i alle tilfælde at acceptere specifikke betalingsinstrumenter til afvikling af handelstransaktioner med forbrugere.

15 Under den af VKI iværksatte appel til prøvelse af denne dom er Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) af den opfattelse, at ved at forbyde betalere og betalingsmodtagere at specificere, i hvilken medlemsstat den anden parts betalingskonto skal være placeret, retter artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 sig ikke mod betalingstjenesteudbydere, men gælder i forholdet mellem betalingsmodtagerne og betalerne og har følgelig til formål at beskytte de sidstnævnte. Selv om det er korrekt, at denne bestemmelse efter en ordlydsfortolkning alene forbyder, at den geografiske placering af betalingskontoen gøres til et kriterium, forholder det sig ikke desto mindre således, at et vilkår som det i hovedsagen omhandlede, der udelukker direkte SEPA-debitering, når betaleren ikke har bopæl i samme medlemsstat som den, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed, kan være i strid med nævnte bestemmelse, eftersom en betalers betalingskonto som hovedregel er placeret i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl.

16 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 9, stk. 2, i [forordning nr. 260/2012] fortolkes således, at betalingsmodtageren forbydes at gøre betaling ved direkte debiteringsordning afhængig af, at betaleren har bopæl i den medlemsstat, hvor også betalingsmodtageren har sin bopæl eller sit hjemsted, når betaling også tillades på anden måde, f.eks. med kreditkort?«

Om det præjudicielle spørgsmål

17 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for et aftalevilkår som det i hovedsagen omhandlede, der udelukker betaling ved direkte SEPA-debitering, når betaleren ikke har bopæl i samme medlemsstat som den, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed.

18 Indledningsvis, og som det ligeledes fremgår af første betragtning til forordning nr. 260/2012, bemærkes, at denne forordning blev vedtaget som led i projektet til oprettelse af SEPA, der tager sigte på – for betalinger i euro – at udvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de indenlandske betalingstjenester.

19 I henhold til artikel 1 har denne forordning til formål at fastsætte bestemmelser om kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i Unionen.

20 Som det fremgår af bl.a. første og sjette betragtning til denne forordning, finder de tekniske og forretningsmæssige krav, der er fastsat heri, anvendelse på indenlandske og grænseoverskridende betalinger, som foretages inden for SEPA, på de samme grundlæggende betingelser og i overensstemmelse med de samme rettigheder og forpligtelser, uanset placering inden for Unionen, og dette for at sikre en fuldstændig omstilling til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer og således indføre et integreret marked for elektroniske betalinger i euro uden sondring mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger.

21 I denne forbindelse fastsætter artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012, at en betalingsmodtager, som anvender en direkte debitering til opkrævning af midler fra en betaler, der er indehaver af en betalingskonto placeret inden for Unionen, ikke må »specificere«, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med denne forordnings artikel 3, idet det bemærkes, at begrebet »direkte debitering« er defineret i nævnte forordnings artikel 2, nr. 2), som en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke.

22 I henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 skal en betalers betalingstjenesteudbyder, som giver adgang til at foretage en indenlandsk direkte debitering i henhold til en betalingsordning, på samme måde, således som det ligeledes fremgår af niende betragtning til denne forordning, give adgang til at udføre direkte debiteringer, der initieres af en betalingsmodtager, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

23 Det følger således af ordlyden af artikel 9, stk. 2 i forordning nr. 260/2012, sammenholdt med forordningens artikel 3, stk. 2, at det er forbudt for betalingsmodtageren af en direkte debitering at stille krav om, at betalerens konto er placeret i en bestemt medlemsstat, når der fra denne konto er adgang for en indenlandsk direkte debitering.

24 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at selv om det i hovedsagen omhandlede vilkår stiller krav om, at betaleren skal have bopæl i samme medlemsstat, som den, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed, dvs. Tyskland, kræver det derimod ikke, at betaleren har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat. Et sådant vilkår er således ikke udtrykkeligt omfattet af ordlyden af artikel 9, stk. 2 i forordning nr. 260/2012.

25 Ifølge Domstolens faste praksis skal der imidlertid ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 17.10.2018, Günter Hartmann Tabakvertrieb, C-425/17, EU:C:2018:830, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

26 Det er i denne henseende korrekt, at forordning nr. 260/2012, som det er anført i nærværende doms præmis 18-20, har som væsentligste formål at fastsætte tekniske og forretningsmæssige krav til bl.a. direkte debiteringer for at udvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester.

27 Med dette for øje medvirker denne forordnings artikel 9, stk. 2, for så vidt som den udtrykkeligt angår det specifikke forhold mellem betaleren og betalingsmodtageren, ligeledes til virkeliggørelsen af formålet om at opnå det høje niveau af forbrugerbeskyttelse, der er nødvendigt for at sikre, således som det fremgår af 32. betragtning til nævnte forordning, at der fra de sidstnævnte er opbakning til SEPA.

28 Denne bestemmelse giver med henblik på betaling ved direkte debitering nemlig mulighed for anvendelse af en og samme betalingskonto for enhver transaktion inden for Unionen og undgår således de omkostninger, der er forbundet med at have flere betalingskonti, og dette ved at sikre, således som det fremgår af tiende betragtning til forordning nr. 260/2012, at forretningsregler ikke medfører hindringer for forbrugernes mulighed for – inden for et integreret marked for elektroniske betalingssystemer, som anvender euro – at foretage enhver betaling til konti, som betalingsmodtagerne har oprettet hos betalingstjenesteudbydere etableret i andre medlemsstater.

29 Det må imidlertid konstateres, at et vilkår som det i hovedsagen omhandlede, hvorefter der sondres på grundlag af et kriterium om betalerens bopæl, risikerer at ramme navnlig forbrugere, der ikke har en betalingskonto i den medlemsstat, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed. Det er nemlig ubestridt, at forbrugere som oftest har en betalingskonto i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl.

30 Et sådant vilkår udpeger således indirekte, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, og skaber således samme virkninger som dem, der følger af en sådan udpegelse af en specifik medlemsstat.

31 I hovedparten af tilfældene begrænser dette bopælskrav således adgangen til betaling ved direkte SEPA-debitering til alene de betalere, der har en betalingskonto i den medlemsstat, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed, og udelukker følgelig denne betalingsmåde for betalere, der har en betalingskonto i en anden medlemsstat.

32 Med dette vilkår er denne betalingsmåde derved hovedsaglig forbeholdt indenlandske betalingstransaktioner som omhandlet i artikel 2, nr. 27), i forordning nr. 260/2012, dvs. de betalingstransaktioner, der gennemføres mellem en betaler og en betalingsmodtager, der hver har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbydere, der er etableret i samme medlemsstat, og dette følgelig med udelukkelse af størsteparten af de grænseoverskridende betalingstransaktioner, som i henhold til denne forordnings artikel 2, nr. 26), involverer betalingstjenesteudbydere, der er etableret i forskellige medlemsstater.

33 Det følger heraf, at et vilkår som det i hovedsagen omhandlede kan være til skade for den effektive virkning af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012, eftersom det fratager betalerne muligheden for at foretage en direkte debitering fra en konto placeret i en medlemsstat efter eget valg. Dette vilkår modvirker således det formål, det forfølges med denne bestemmelse, og som består i – således som anført i nærværende doms præmis 28 – at forhindre, at forretningsregler griber ind i indførelsen af et integreret marked for elektroniske betalinger i euro som omhandlet i første betragtning til denne forordning.

34 Det er i denne henseende uden betydning, at forbrugeren kan anvende alternative betalingsmetoder. Selv om det således står betalingsmodtagerne frit for, om de vil tilbyde betalerne muligheden for at foretage betalinger ved direkte SEPA-debitering eller ej, kan disse betalingsmodtagere derimod ikke, når de tilbyder en sådan mulighed – i modsætning til, hvad Deutsche Bahn har gjort gældende – undergive anvendelsen af denne betalingsmåde betingelser, der er til skade for den effektive virkning af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012.

35 Ifølge Deutsche Bahn kan det imidlertid udledes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28. februar 2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT 2018, L 60 I, s. 1), at artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 ikke tager sigte på et bopælskrav som det i hovedsagen omhandlede.

36 Ud over fra sit anvendelsesområde at udelukke tjenesteydelser på transportområdet som de i hovedsagen omhandlede og bortset fra, at den først trådte i kraft den 3. december 2018, dvs. efter de faktiske omstændigheder i hovedsagen, er det tilstrækkeligt at fastslå, at forordning 2018/302, som specifikt vedrører geoblokering, er uden enhver betydning for fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012, idet – således som generaladvokaten har anført i punkt 39 i forslaget til afgørelse – EU-lovgiver ikke har etableret en forbindelse mellem disse to forordninger.

37 Deutsche Bahn har ligeledes gjort gældende, at et bopælskrav som det i hovedsagen omhandlede er begrundet i behovet for at kontrollere betalernes betalingsevne, idet risikoen for misbrug og manglende betaling er særligt stor, når den direkte debitering, som det er tilfældet i hovedsagen, sker i forlængelse af et mandat givet direkte af betaleren til betalingsmodtageren uden inddragelse af den enes eller den andens betalingstjenesteudbyder. Under disse omstændigheder skal betalingsmodtageren selv vurdere risikoen for kundens manglende betaling.

38 Det skal dog bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 46 og 47 i forslaget til afgørelse, at hverken artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 eller nogen anden bestemmelse heri fastsætter en undtagelse fra forpligtelsen i denne bestemmelse, idet EU-lovgiver i forbindelse med vedtagelsen af denne bestemmelse har taget tilstrækkeligt hensyn til de forskellige interesser, der er i spil mellem betalere og betalingsmodtagere.

39 Under alle omstændigheder er der intet til hinder for, at en betalingsmodtager mindsker risikoen for misbrug eller manglende betaling ved f.eks., således som Kommissionen har anført i retsmødet, at fastsætte, at levering eller udskrivning af billetter først er muligt efter det tidspunkt, hvor denne betalingsmodtager har modtaget bekræftelse på den faktiske modtagelse af betalingen.

40 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 260/2012 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for et aftalevilkår som det i hovedsagen omhandlede, der udelukker betaling ved direkte SEPA-debitering, når betaleren ikke har bopæl i samme medlemsstat som den, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed.

Sagsomkostninger

41 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for et aftalevilkår som det i hovedsagen omhandlede, der udelukker betaling ved direkte debitering i euro foretaget gennem den i Den Europæiske Union dækkende direkte debiteringsordning (direkte SEPA-debitering), når betaleren ikke har bopæl i samme medlemsstat som den, hvor betalingsmodtageren har hjemsted for sin virksomhed.

Underskrifter